עולת ראיה — מנחה לשבת

מנוחה וקדושה. סמוכות הן זו לזו. יום השבת, שכתובה בו מנוחה, גם קדושה אמורה בו. ענין הקדושה הוא באדם, שהוא מתעלה כ"כ עד שאינו צריך לשום עמל להתגבר על יצרו, כי־אם ממילא ע"י רבוי ההרגל במעשים טובים ובלמוד, הוא הולך בדרך טובה ורצויה, ודרך ד' הטובה קבועה היא בלבו יותר מכל חמדה חושית. ואז ממילא איננו משועבד כבר לרכוש לו ציורים נפשיים חדשים ע"י עבודת רבוי עמל, שהיא כעול נחשבת למי שאינו הולמתו כראוי, כי־אם מאליו הוא הולך וחושב דרכי האמת, והעולה על לבבו יהי' הכל לדרך הטוב והישר. אבל אי־אפשר לבא למדה זו כי־אם כשכבר השלים את חק העמל במלואו, וטרח הרבה בערב שבת, שרק אז יש לו מה יאכל בשבת. ואפשר, שהאדם יהי' בבת אחת מחובר אל המנוחה וגם רחוק ממנה, שלענין קנית מעלות יותר רמות יהי' צריך עדיין עמל ועבודה, ולענין מה שהוא עומד בו כבר בא למדת מנוחה וקדושה.

צדקתך כהררי אל, משפטיך תהום רבה, אדם ובהמה תושיע ד'. אע"פ שצדקתך היא עליונה, נסיית, כהררי אל, מגיעה היא במשפטיך לתהום רבה במעלת הטבע הגדולה. ובני־אדם שערומים בדעת כאדם, ובהיותם משוללים הנטיות החמריות הם משימים עצמם כבהמה, שתהי' להם תשוקה בהמית, כדי להדריכה להיות עבודתם לד' עבודת עבד, במעלת הטבע העליונה שלמעלה מהנס. ובהיותם קונים בשכלם ע"י יגיעתם מדות קדושות, באופן שיהי' להם בזה קנין טבעי, עד שטבעם יטה אותם לטוב, והם דומים בזה לבהמה, שכל פעולתה היא מצד הטבע לבד. ואדם ובהמה תושיע ד'.